

Uhlíkové povolenky jsou obrvoským podvodem, který navíc dokazuje, že o klima zde nikdy nešlo

- editor007 | 26. května 2024

SVĚT: Uhlíkové kredity se již vydávají po celém světě. Jedním z omylů, které se u nás trádají, je, že jde jen o záležitost zemí EU. Je pravda, že země pod kuratelou Bruselu lze považovat za průkopníky, nicméně nyní se již šíří po celém světě, USA či Čínu nevyjímaje.

Právě vydávání uhlíkových povolenek nám dokazuje, že zde nikdy nešlo o klimatickou agendu, která je jen zástěrkou pro vytváření zdanění CO2.

Vydávání uhlíkových povolenek je však především dalším důkazem, že celá klimatická agenda je jeden velký podvod...

Nákup a prodej uhlíkových kreditů se stal pro společnosti skvělým způsobem, jak dát najevo svůj závazek vůči životnímu prostředí, což jim umožňuje nadále znečišťovat a zároveň vydělávat na obchodování s uhlíkovými kredity.

Pokud zaplatíte chudé zemi za to, že nekácí své lesy, můžete získat spoustu uhlíkových kreditů. Tyto kredity pak mohou být použity ke spalování uhlí a produkci dalších emisí.

Zda země skutečně plánovala vykácet prales, je irelevantní. Vyšetřovatelé zjistili, že přinejmenším část tvrzení leteckých společností o uhlíkové neutralitě je podložena kredity získanými za prevenci odlesňování lesů, které ve skutečnosti nikdy nebyly ohroženy.

Cílem většiny účastníků klimatické frašky není efektivita. Vypsáním šeku mohou tvrdit, že právě „zachránili“ svět. Množství uhlíkových kreditů, které vydělají, se navíc nezakládá na penězích, které utratili, ale na odhadu, jak velkému znečištění údajně zabránili.

Čína každoročně vede ve spotřebě uhlí, když spálí 4 319 921 826 tun na vše od výroby elektřiny až po výrobu oceli. Je to však považováno za přijatelné, protože Čína také vysazuje mnoho stromů a vytvořila trh pro obchodování s uhlíkovými kredity.

Informační kancelář čínské Státní rady nás ujišťuje, že „vytrvalé úsilí Číny o zalesňování zezelenalo svět.“ Podle klimatické logiky má čínská Státní rada pravdu.

Výsadbou stromů a vytvořením trhu s obchodovatelnými uhlíkovými kredity Čína „signalizovala“ svůj závazek vůči životnímu prostředí. A zdá se, že signalizace je novým cílem.

Uhlíkové kredity umožňují společnostem plnit standardy ESG (Environmental, Social and Governance) a signalizovat ctnost, aniž by nutně snižovaly globální emise.

Tyto kredity a ekologické standardy přitom zvyšují náklady společnostem a zemím, které je dodržují, zatímco země jako Čína nadále vypouštějí znečišťující látky a vyrábějí levné výrobky.

Dokonce i Greenpeace souhlasí s tím, že uhlíkové kredity jsou podvod, a nazývá je „greenwashingem“ a „přikrášlováním.“

„Čistá nula“ a „uhlíková neutralita“, mantry klimatických fanatiků, nemusí nutně znamenat, že firmy přestanou produkovat emise. Tyto podmínky znamenají, že společnosti vyvažují své emise tím, že snižují, co mohou, a nakupují dostatek uhlíkových kreditů, aby kompenzovaly zbývající znečištění.

Neexistuje však žádný standard pro to, o kolik se musí snížit oproti tomu, o kolik by se měly kompenzovat. Teoreticky by tedy mohly uhlíkové kredity kompenzovat 100 %, aniž by emise vůbec snížily.

V systémech obchodování s emisními povolenkami stanoví vláda nebo regulační orgán strop na celkové množství skleníkových plynů, které mohou být emitovány. Společnostem je vydán určitý počet uhlíkových kreditů a mohou s nimi obchodovat na trhu.

Pokud společnost emituje méně, než je její přidělené množství, může prodat své přebytečné kredity jiným společnostem, které překračují své limity. Organizace si také mohou dobrovolně zakoupit uhlíkové kredity, aby kompenzovaly své emise.

Když už firmy vyčerpaly své kredity, ale stále potřebují vytvářet znečištění, mohou získat další uhlíkové kredity výsadbou stromů, prevencí odlesňování a rozvojem větrné, solární nebo vodní energie, která nahradí fosilní paliva.

Kromě toho mohou sbírat metan ze skládek nebo zemědělství, aby se zabránilo jeho uvolňování do atmosféry. Tyto kredity jsou často generovány prostřednictvím projektů, které snižují nebo zachycují skleníkové plyny, jako je zalesňování, projekty obnovitelné energie nebo zvyšování energetické účinnosti.

Ironií získávání uhlíkových kreditů rozvojem větrných, solárních a alternativních energetických projektů je to, že samotná společnost nemusí přecházet na obnovitelnou energii.

Místo toho může financovat instalaci větrného mlýna ve vesnici v Bangladéši, vzdálené tisíce kilometrů. Není nutné, aby obec dříve spalovala uhlí nebo dokonce měla elektřinu. Navíc to, zda obec větrný mlýn skutečně využívá, není přímo relevantní.

Společnost získává kredity na základě odhadovaného množství uhlíkových emisí ušetřených projektem, které je vypočítáno a ověřeno během certifikačního procesu. Tuto certifikaci mohou provádět různé instituce nebo organizace.

Uhlíkové kredity čelí kritice kvůli obavám o řádné ověření projektů a o realnost a trvalost deklarovaných snížení. Mnohá z těchto snížení jsou vysoce subjektivní. Je například nerealistické odhadnout znečištění, které by vzniklo při napájení vesnice, která dříve elektřinu neměla.

Obecně neexistují žádná následná opatření, která by zjišťovala, zda k nárokovaným snížením skutečně došlo. Stejně jako u daní lze k přehánění míry snižování emisí uhlíku použít účetní triky.

Na rozdíl od daní však neexistuje žádná zastřešující pravomoc, která by kontrolovala klimatické knihy. A zároveň, opravdu chceme zastřešující orgán s pravomocí provádět audit a trestat na základě klimatických výpočtů?

Shell Oil se stal terčem mezinárodních médií, když se zjistilo, že v Číně hraje masivní hru s uhlíkovými kredity. Shell si nárokoval tisíce kreditů za to, že přesvědčil čínské zemědělce, aby používali zemědělskou metodu šetrící uhlíkovou stopu, kterou asi polovina z nich používala ještě před zahájením projektu.

Ještě komichtější bylo, že zprostředkovatelem těchto úvěrů byla PetroChina, čínská státní ropná

společnost. Zatímco četní vyšetřovatelé a média označili tyto úvěry za sporné, neexistuje žádný mechanismus, který by získal zpět peníze, které Shell v tomto procesu vydělal.

V konečném důsledku uhlíkové kredity motivují k nákupu a prodeji uhlíkových kreditů, místo aby snižovaly množství znečištění, které společnosti produkují. Shell je toho klasickým příkladem; Společnost má nyní velmi lukrativní obchodní linii vytváření a prodeje uhlíkových kreditů.

[ZDROJ](#)